

Heisa husa da-da-da Haldur Holm 70 í dag

Tað munnu vera fá fólk her á landi, sum ekki kenna ella hava hitt Haldur Holm, »bakaran í Klaksvík«. Tað munu eisini vera fáir klaksvíkingar, sum vóru børn fyri 35–36 árum síðan sum ekki minnst og hava sungið: »Gev mær eitt, gev mær tvey, gev mær Haldur'sa breyð«.

Haldur Holm kom fyrstu ferð til Føroya í 1945. Tað var kanska ikki so lægið, at Haldur leitaði henda vegin, tí mamma hansara, Hannitína, var ættað úr Krotugrovuni í Klaksvík.

Sum vit vita er Haldur ein gud benaður humoristur og dugur framúr væl at siga frá, og mong mugu tey vera, sum hava havt mangaa skemtiliga lètuna saman við honum.

Barna- og ungdomsár

Haldur vaks upp í Keypmannahavn í teimum ringu tíðunum í tjugunum. Í 1923 kom pápin til skaða og gjordist óarbeiðsfurur. Ein av teimum lukkiligastu lötunum, hevur Haldur einaferð sagt frá, sum hann minnst frá fyrstu barnaárunum, var, tá hann saman við systir síni slapp at halda summarfrí í Suðurjútlandi nærhendis gamla markinum. Tá upplivdi hann tann stóra dagin í 1920 at siggja kong Christian koma riðandi um markið á tí hvíta

hestinum.

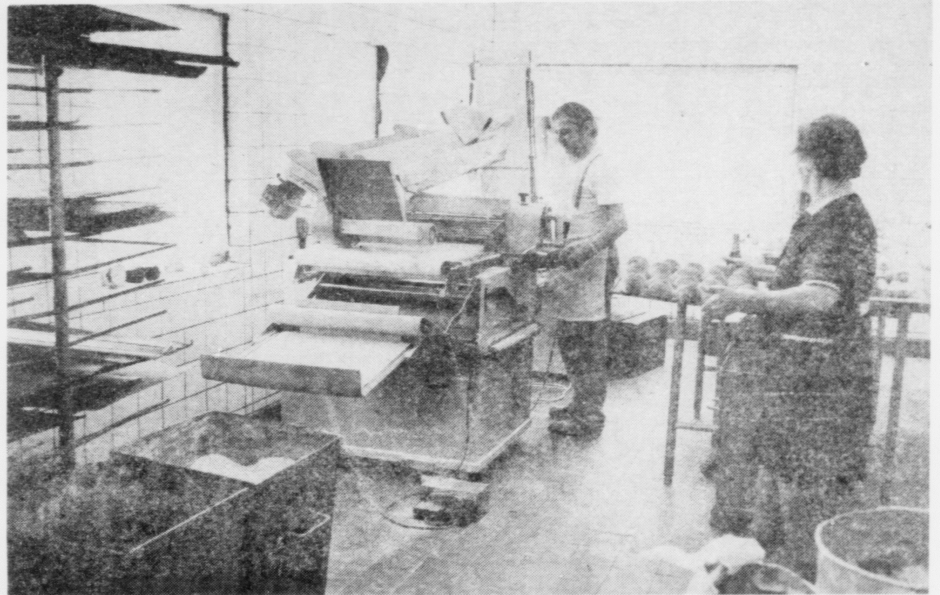
Frá skúladegunum sigur Haldur eisini frá eini skemtiligari søgu. Hann var 11 ára gamal og tey áttu eina geit — hana toku hann og beiggi hansara við hvønn morgun teir fóru í skúla og tjóðraðu hana á bønnum har nærhendis. Tá teir so sluppu úr skúlanum toku teir hana við aftur til hús. Ein morgun høvdu teir fingið fatur á tveimum stórum ceruttum, sum pápin átti. Hendan morgun fóru teir so sleipandi við geitini guvandi hvør sína cerutt.

Tá teir høvdu sett geitina í tjóður og skuldu viðari, kendu teir seg so merkiliga illa tilpassar. Ceruttirnar høvdu verið ov sterkar og báðir fóru at spýggja.

Teir lögdu seg á vøllin og royndu at koma fyri seg aftur við tí úrsliti, at báðir sovnaðu. Tá teir vaknaðu aftur, hevði geitin etið allar skúlabøkurnar, bert permurnar lógu eftir, tær skoytti hon ikki um, men ta andaligu føðina hevði hon so fingið. Nú vóru teir eisini alt ov seinir í skúla, so nú vóru góð ráð dýr, men so fann Haldur uppá ráð. Í komandi frikorterir ringdi hann til læraran:

— Góðandagin, eg skal ringja og siga, at Eivind og Haldur kunnu ikki koma í skúla í dag.

— Hvønn tosi eg við? spyr lærarin. Hetta er pápi min. — Tú kemur í skúla beinan vegin og tekur beiggja tín við, yldi í hinum endanum.

Haldur og Olga í bakarinum

Urtagarðsmaður

Ikki vóru nógvir møguleikar hjá ungfolki í 20-unum og 30-unum, tú mátti bara taka tað tú fekst. Haldur var sjálvur fimti beiggi, og teir blivu allir settir í gartnaralæru, antin teimum dæmði tað ella ikki. Ein av beiggjunum royndi at sleppa burtur úr hesum við at seta planturnar niður við rótini uppeftir. Tá bleiv hann eisini sendur heim við teimum boðum, »at han manglede de mest elementere forudsætninger for at blive

gartner«. Haldur sjálvur varð settur at lúka ókrút, hetta gjørdi hann so væl og virðiliga, at meginparturin av blomstrunum fylgdi við. Tá vóru dagar hansara sum gartnari taldir og hann slapp í bakaralæru.

Í bakaralæru

Í 3 ár stóð Haldur í bakaralæru, men til sjálva sveinaroyndina mundi gingið galið, tá »skuemesteren« legði til merkis, at Haldur skalv á vinstru hond. Haldur segði, at hann var vinstrasinnaður, men tað bætti einki. Skuemeistarinn ringdi beinanvegin til meistaran og skeldaði út og spurdi, hvat hann bilti sær inn at senda ein lærling upp til roynd, sum ikki dugdi so frægt sum at brúka høgru hond. Meistarinn greiddi frá, at tað var vónleyst hjá honum uppá 3 ár at læra Haldur at brúka høgru, tá lærararnir í skúlanum ikki megnaðu hetta uppá 7 ár. Hin sigur, at hettar gongur ikki, og sendir hann heim og biður hann koma aftur um 8 dagar og tá skal hann duga at brúka høgru hond. Tá bleiv meistarinn illur og segði: Ikki talan um, drongurin skal hava sitt sveinabræv í dag, um einki annað er at finnst

at enn tað, at hann er lāmur. Og soleiðis bleiv, Haldur fekk sveinabræv.

Nevaleikari

So lægi tað ljóðar so fór tað friðaliga Haldur, sum ungur í hóslag við eina so ófriðaliga ítróttargrein sum nevaleik.

Millum annað var hann

meldaður til »BT's begyndermesterskab«. Har skuldu so allir møta upp at kontrolvigast. Men her hendi so tað, at Haldur var 600 gram ov tungur til bantamvekt. Tað var púra greitt at skuldi hann flytast upp í næsta vekt-klassan, so hevði hann ongan sum helst møguleika og ætlaði tí mest sum at bakka út. Tað

Altíð í góðum lag og brosandi

Haldur og Olga